

թեան խաւարը չփարատենք այլևս: Վասն
զի աստղաբաշխական այդ նոր դրութիւնը
հիմնադատակ կը խախտէր հաւատացեալին
հին հաւատքը, ըստ որում աշխարհք կը
բաղկանար երեք մասերէ — սանդարտմե-
տէն՝ ուր արգիլափակուած էին չար ոգի-
ներու արբանեակները եւ ուր իջած էր
Քրիստոս, երկրէն՝ ուր կը բնակէին մար-
դիկ, եւ երկնքէն կամ երկնակամարէն՝ զը-
րախտ՝ ուր Աստուած կը բնակէր իր զօրու-
թիւններով եւ երանելի հոգիներով: Արդ,
հաւատացեալին համար ի՞նչ աւելի կոր-
ծանարար կրնար ըլլալ քան այդ դանդաղ
անողոք օրէնքը որ անոր ձեռքէն կը յա-
փըշտակէր երազած ու յաճախ տկնապիշ
գիտած երկնքի զրախտը, եւ որ անոր բա-
րեղութիւնը Աստուծոյն օթիտը կը փոխադրէր

տիեզերքի անսահման տարածութեան մէջ:
Ու այդ բախումը, եւ միակ բախումը կար
ու պիտի մնայ եթէ եկեղեցին պաշտօ-
նապէս չ'առնէ իրեն վիճակող պատշաճ
քայլը: Անհատ հաւատացեալներ, սակայն,
մինչ այդ կը պահեն հաւատալէն ար-
դիւնաբերուած ուրախութիւնն ու խա-
ղաղութիւնը՝ գոչելով սերկինք պատմեն
գիտութեան Աստուծոյն: Իսկ գիտական մար-
դէն շատ շատեր, ճշմարիտ գիտնականի
վայել կեցուածքով կը վկայեն նեւտոնի
կամ Բոյլիւրի հետ. «Սահմանափակ չափով
գիտութիւն մը զմեզ կը հեռացնէ Աստուծ-
մէ. աճուն չափով գիտութիւն մը զմեզ
ետ Անոր կը տանի»:

ՇԱԽԱՐՇ ՎՍՐԻԱՊԵՏ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ն Ա Ի Ը

Կապոյսին վըրայ, կապոյսին ներքեւ,
Զերք մեծղի քոչուն բացած իր քեւեր՝
Նաւն արտաբանով կ'երթայ հեւ ի հեւ:

Եւ հորիզոնը, կախուած վարագոյր,
Անհունը եզրող հեռասոյգ պատհանք,
Հեռուն կը բանայ իր նրբին փողեր:

Ալիքներ ծաղկիլ կըսկըսին սակաւ
Երբ հովը բանայ ծալքերն իրենց լոյծ.
Ալիքներ ծաղիկ կը սփռեն կարգաւ:

Զուրերուն վըրայ, երկինքին ներքեւ,
Զոյգ անհուններու կապոյս համբայէն,
Նաւը անմոլար կ'երթայ հեւ ի հեւ:

Երուսաղեմ

ԵՂԻՎԱՐԴ